

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2001/56 Re

in de klacht nr. 033.01

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager heeft bij verzekeraar een kostbaarhedenverzekering gesloten voor een videocamera (JVC camcorder) ter waarde van f 3.799,-. Op 25 augustus 2000 is de camera bij het filmen in een waterval gevallen en verloren gegaan. Verzekeraar heeft uitkering van de schade geweigerd met een beroep op artikel 4 B van de 'Algemene Voorwaarden Kostbaarhedenverzekering', dat luidt, voorzover van belang:

'Art. 4 Uitsluitingen

Van de verzekering is uitgesloten schade door verlies of beschadiging van het verzekerde object:

(.)

B veroorzaakt of mogelijk geworden door onvoldoende onderhoud of onvoldoende zorg van verzekeringsnemer voor de verzekerde zaken; (.)'

De klacht

Klager droeg zijn vorige videocamera altijd aan een draagband. Die camera was echter zwaar en log en kon niet altijd worden meegenomen. Toen deze op de grond was gevallen en daarbij onherstelbaar was beschadigd, heeft klager een supercompact digitale camera gekocht en meteen een kostbaarhedenverzekering gesloten. Klager is verbaasd over de afwijzing van de schadeclaim. Klager vindt de door verzekeraar aangevoerde argumenten niet sterk.

Gezegd wordt dat er een gevaar verhogende situatie was, omdat klager op 'aanzienlijk hoogte' opnamen maakte. Dit komt vaker voor bij uitkijktorens. Klager mag aannemen dat een uitkijkpost, die normaal voor het publiek geopend is en voorzien is van een hekwerk, zonder risico kan worden betreden.

2001/56 Re

Dat klager daarbij probeerde het hekwerk niet in beeld te krijgen kan hem als filmer moeilijk kwalijk worden genomen.

Ook het argument dat de draagband niet is gebruikt gaat in de gegeven omstandigheden niet op. De moderne camera's zijn voorzien van een lcd-scherm waardoor het mogelijk is zonder te klimmen of te bukken vanuit vrijwel elke positie een goed beeld te verkrijgen. De filmer kan de camera namelijk van zich afhouden en op het scherm zien wat in beeld is. Dit gaat zelfs zo ver dat een afstandsbediening is meegeleverd. Klager vraagt zich af hoe de camera op afstand kan worden gehouden wanneer een draagband wordt gebruikt.

Klager heeft sterk de indruk dat wanneer hij een schade zou melden, die was veroorzaakt doordat de camera, aan de draagband hangende, tegen iets zou zijn aangestoten, verzekeraar hem onvoldoende zorg zou verwijten, omdat hij de camera niet met een band om de hand had bevestigd. Op die manier kan verzekeraar overal een draai aan geven, zodat niet tot uitkering behoeft te worden overgegaan.

Klager heeft aan het voorgaande toegevoegd dat een draagband bij een camera met een lcd-scherm slechts goed is voor ongelukken; toen hij ooit vanuit een lage positie aan het filmen was, is de band ergens achter blijven haken.

Het standpunt van verzekeraar

Verzekeraar heeft de schade afgewezen op grond van artikel 4 B van de verzekeringsvoorwaarden. Van onvoldoende zorg, zoals in dat artikel bepaald, is sprake in die gevallen waarin een verzekerde, wetende dat hij zich in een gevaar verhogende situatie begeeft, niet de van hem redelijkerwijs te verwachten of te verlangen voorzorgsmaatregelen treft om verlies of beschadiging van het verzekerde object te voorkomen. De omschrijving van de toedracht en situatieschets die klager bij zijn schade-aangifteformulier voegde, maakt voldoende duidelijk wat er feitelijk is gebeurd. Klager wilde vanaf een uitkijkpost, die uitzicht geeft op een stuwdam, met zijn videocamera opnames maken. Deze uitkijkpost bevindt zich op het dak van een gebouw op aanzienlijke hoogte en wordt afgeschermd door een hekwerk. Dit hekwerk dient om bezoekers te beschermen en te voorkomen dat zij vanaf de uitkijkpost naar beneden vallen. Klager wilde bij het maken van opnames voorkomen dat hij het hekwerk in beeld zou krijgen. Daarbij heeft hij zijn evenwicht verloren en dreigde hij naar beneden te vallen. Om dit tegen te gaan heeft klager zich vastgegrepen. Daarbij heeft hij de camera losgelaten. Deze is in de afgrond gevallen.

Verzekeraar meent dat uitspraak Nr. VI -93/6 van de Raad d.d. 8 maart 1993 van toepassing is in het onderhavige schadegeval. In die uitspraak werd de klacht van een verzekerde die zonder een draagband te gebruiken een batterij verwisselde terwijl de camera op een ronde brugleuning steunde, ongegrond verklaard. Klager meent dat de beide casusposities te weinig overeenkomsten vertonen; een aan de camera bevestigde band zou slechts goed zijn voor ongelukken, omdat die band ooit is blijven haken bij het filmen vanuit een lage positie. Het standpunt van klager komt erop neer dat een handelwijze die in bepaalde omstandigheden passend is, daarmee ook in andere situaties als adequaat moet worden bestempeld. Die conclusie van klager is onjuist.

2001/56 Re

Voorts heeft klager nog aangevoerd dat het in de genoemde uitspraak ging om een gevaarstelling die gemakkelijk had kunnen worden vermeden. Ook die stelling lijkt verzekeraar onjuist. Als gezegd, blijkt uit de door klager gegeven toedracht dat hij niet alleen zijn camera, maar ook zichzelf aan aanzienlijk gevaar heeft blootgesteld bij zijn poging om bij het filmen niet het hekwerk in beeld te krijgen. Naar de mening van verzekeraar gaat het ook in dit geval om een gevaarstelling die bepaald niet onvermijdelijk is geweest. Klager heeft zich vlak bij een diepte in een positie van wankel evenwicht gemanoeuvreerd en zijn camera boven de diepte gehouden, anders zou die, eenmaal losgelaten, daar niet in hebben kunnen vallen. Daarbij heeft hij de camera niet beveiligd met de draagband, die mede met het oog op dit soort situaties wordt meegeleverd.

Het commentaar van klager

Naar aanleiding van het verweer van verzekeraar heeft klager nog het volgende aangevoerd. De uitkijkpost waarop klager zich bevond, is het dak van een huisje waaruit de waterdoorstroming van de daar aanwezige stuwdam wordt geregeld. Op de uitkijkpost bevindt zich een stenen muur van naar schatting 150 cm hoog en daar bovenop een hekwerk met prikkeldraad. Ter hoogte van dit hek was klager aan het filmen. Klager is van mening dat hij zichzelf of zijn bezittingen niet in extra gevaar heeft gebracht door daar te filmen. Klager filmde met gestrekte arm boven zijn hoofd en had daarbij de band die aan de camera is bevestigd, voor extra veiligheid om zijn hand geschoven. Hij stond met beide benen stevig op de grond. Op een gegeven moment is klager over iets gestruikeld. Toen hij zijn evenwicht verloor, is de camera uit zijn hand geschoten en gevallen. Zelf dreigde hij niet naar beneden te vallen, toen hij zijn evenwicht verloor. Tijdens het filmen heeft klager geen vreemde manoeuvres gemaakt. Hij is niet over het hek gaan hangen of op de muur geklommen. Van de veronderstelling van verzekeraar dat klager zich in een wankel evenwicht heeft gemanoeuvreerd en dat de camera boven de afgrond heeft gehangen is dan ook geen sprake.

Als leek op het gebied van verzekeringen heeft klager de schade aangemeld met een achteraf bezien, magere omschrijving. Naar aanleiding daarvan is verzekeraar uitgegaan van een groot aantal aannames die niet overeenkomen met de werkelijke situatie.

Het oordeel van de Raad

1. Uit de aan de Raad overgelegde stukken blijkt dat klager zich heeft begeven op het dak van het de waterdoorstroming regelende huisje bevindende uitzichtpunt, dat door een muur met hekwerk was omgeven en dat uitzicht bood op een waterval. Hij wilde van daaraf filmen. Daarbij heeft hij zijn videocamera boven het hoofd gehouden ten einde het op de muur aangebrachte hek buiten beeld te houden. Tijdens het filmen is klager gestruikeld waarbij hij, zoals hij zelf in de bijlage bij het schadeaangifteformulier aangeeft, zijn evenwicht verloor en zich moest vastgrijpen om niet naar beneden te vallen. Hij heeft toen zijn camera losgelaten, die "dus prompt" in de waterval stortte.
2. Het standpunt van verzekeraar houdt in dat klager door op de uitkijkpost te gaan filmen zichzelf in een gevaar verhogende situatie heeft gebracht. Volgens verzekeraar had klager in die situatie een bij de camera behorende draagband moeten dragen. Volgens klager kan in de gegeven omstandigheden niet worden gesproken van 'extra

gevaarstelling' en is het gebruik van een draagband bij het filmen met gestrekte arm boven het hoofd niet mogelijk.

3. De uitkijkpost waarop klager zich bevond, was een voor het publiek toegankelijk, door een muur met hekwerk omgeven uitzichtpunt. In die situatie kan niet zonder meer - en mitsdien niet in redelijkheid - worden gezegd dat klager zich bewust in een gevaar verhogende situatie heeft begeven. Wel mocht van klager worden verwacht dat hij op die plek en in de door hem tijdens het filmen aangenomen houding er rekening mee diende te houden dat de camera bij onverhoopt loslaten in de waterval zou vallen. In dit licht bezien is verdedigbaar het standpunt van verzekeraar dat klager onvoldoende zorg voor de verzekerde camera heeft betracht.

Klager heeft eerst in zijn commentaar op het verweer van verzekeraar aangevoerd dat hij niet naar beneden dreigde te vallen, toen hij zijn evenwicht verloor op het uitzichtpunt. Ook heeft hij bij die gelegenheid voor het eerst aangevoerd dat hij de band, welke aan de camera is bevestigd, om zijn hand had geschoven. Daaraan kan worden voorbij-gegaan, nu klager eerder anders heeft verklaard, gelijk hiervoor is overwogen, en de Raad meermalen heeft uitgesproken dat een verzekeraar zijn verzekerde in beginsel aan diens aanvankelijk gegeven lezing van de toedracht mag houden.

4. De conclusie van het voorgaande is dat verzekeraar door zich te beroepen op het onder Inleiding geciteerde artikel 4 B de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet heeft geschaad, zodat de klacht ongegrond is.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 1 oktober 2001 door Mr. D.H.M. Peepkorn, voorzitter, Mr. J. Borgesius, Mr. J.G.C. Kamphuisen, Mr. Th. B. ten Kate en Mr. E.M. Wesseling-van Gent, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. C.A.M. Splinter, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. D.H.M. Peepkorn)

De Secretaris:

(Mr. C.A.M. Splinter)